

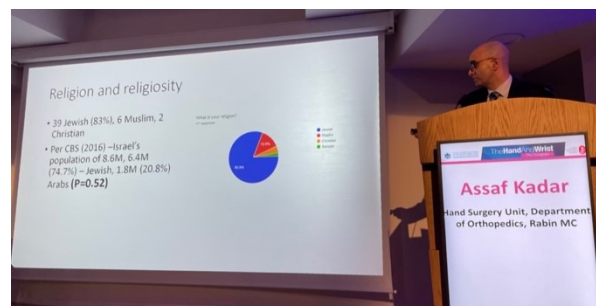
Reseberättelse israeliska handföreningens årsmöte – Tel-Aviv 12-15 mars 2022 – Simon Farnebo

Jag vill börja med att tacka Gabrielssons minnesfond för att generöst bidrag till min resa till ISSHs årsmöte i Tel-Aviv. Jag var inbjuden som talare av min goda vän Shai Luria, som sedan många år är ordförande för nationella föreningen och klinisk professor samt verksamhetschef vid Hadassh Medical College i Jerusalem.

Handkirurgin i Israel är relativt ung. Föreningen grundades 1989, men redan 1990 gav man handkirurgin status av egen specialitet. För att bli handkirurg måste man ha ortopedisk eller plastikkirurgisk specialistutbildning, samt minst två och ett halvt års fellowship i handkirurgi vid klinik med minst två närvarande handkirurgspecialister. Verksamhet bedrivs, likt i Sverige, på de större sjukhusen (dock inte nödvändigtvis akademiska) vid renodlat handkirurgiska specialistkliniker. För närvarande har man drygt 60 verksamma kirurger, av vilka de flesta har en komplicerad delad tjänst mellan offentlig och privat vård. Jag förstod det som att efter kl 15 på vardagarna stängde offentliga verksamheten, varpå privata patienter fick tillträde till samma doktorer i samma lokaler.

Likt i de flesta delade vårdssystem ökade besöksintensitet och operationskapacitet momentant i samband med detta byte och doktorerna kunde ofta stanna till långt efter 22 på kvällen för att avsluta sin verksamhet. Drivkrafterna till privat vård blev plågsamt påtagliga vid mötet och för min värd som suckade tungt när åskådarskaran sjönk med 80% efter kl 14 på mötesdagarna.

Trots de politiska motsättningarna och frekventa attentat/vedergällningarna mellan Israel och Palestina hade man en förvånadsvärt öppen dialog om vikten av att bedriva kvalificerad vård på Västbanken och i Gaza, samt ta emot svåra fall över gränsen. Fellowships av palestinska kirurger för vidareutbildning pågick och man hade som ambition att bygga upp verksamhet för förbättrade relationer över gränserna och de muslimska delegater som deltog i mötet uppfattade jag som väl integrerade i gruppen. Frågan är förstås svår och komplexiteten i att samexistera ännu svårare när så många olika grupper ser delar av landet som sina viktigaste kulturella och religiösa platser. För en utomstående framstod det i alla fall som att professionen på ett bättre sätt en de politiska ledarna hanterade situationen.

Handtrauma är bulkvara på de handkirurgiska klinikerna och utifrån de presentationer som hölls ger man sken av hög grad av avancerad rekonstruktiv kirurgisk vård, stor patientgenomströmning av komplexa mikrokirurgiska fall från krig och arbetsplatsolycker blandat med skador från de allt mer populära elskotrarna.

Jag hade blivit ombedd att prata om ett antal ämnen med visst fokus på omvärldsspaning kring nya innovationer inom handkirurgi och vad vi kan förvänta oss under de kommande 10 åren. Temat passade såväl mig som israelerna väl och skapade många och intressanta diskussioner. Jag har sedan mötet haft återkommande kontakt med flera av kirurgerna jag träffade där och har haft tre av dem över som gäst i Sverige för att lära dem grunderna i handledsproteskirurgi.

Bortsett från kulturella krockar så kan jag summera att vi kirurgiskt tänker väldigt lika och att de flesta medicinska och strukturella problem de ser även finns i vårt system.

I samband med mötet hade jag möjlighet att under en dag vandra runt Jerusalem med min värd Shai Luria. Det är en fantastisk stad med så otroligt mycket historia och religiösa kopplingar, om vilka man skulle kunna skriva hur mycket som helst. Israel är väl värt en resa, även om det stundom känns osäkert att åka dit. Mötet i kombination med de upplevelser jag hade i Jerusalem kommer jag bära med mig under lång tid och jag vill än en gång tacka stiftelsen för det fina bidraget till min resa.

Tack//Simon Farnebo